

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 154/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **VÝTAHY RENOVALIFT, s.r.o.**, Žižkova 601/42, Břeclav, Česká republika, IČ 261 63 331, podnikajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom VÝTAHY RENOVALIFT, s. r. o. podnik zahraničnej osoby, Hlavná 448, Žilina, IČO 36 426 661, zastúpenej JÁNSKÝ & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Štúrova 13, Nitra, proti výzve Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 30Up/1340/2025 z 19. decembra 2025 a upovedomeniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 30Up/1340/2025 z 20. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 18. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) výzvou Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 30Up/1340/2025 z 19. decembra 2025 a upovedomením tohto súdu o postúpení veci sp. zn. 30Up/1340/2025 z 20. januára 2026. Navrhuje napadnutú výzvu a upovedomenie zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.
2. Z ústavnej sťažnosti, ako aj príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka v postavení žalobkyne bola stranou upomínacieho konania na okresnom súde vedenom pod sp. zn. 30Up/1340/2025, kde sa domáhala proti žalovanej zaplata 5 321,20 eur s príslušenstvom z titulu odmeny za vykonanie diela.
3. Okresný súd vydal platobný rozkaz, ktorým uložil žalovanej zaplatiť sťažovateľke žalovanú sumu s príslušenstvom a trovy konania. Žalovaná podala proti platobnému rozkazu odpor, ktorý

okresný súd poslal na vedomie sťažovateľke a zároveň ju napadnutou výzvou vyzval na vyjadrenie k odporu v lehote 15 dní a aby v tej istej lehote navrhla pokračovanie v konaní na súde príslušnom na predjednanie veci podľa Civilného sporového poriadku.

4. Sťažovateľka vo vyjadrení namietala nesprávnosť procesného postupu okresného súdu, spočívajúceho v akceptácii odporu. Podľa jej názoru odpor nespĺňal zákonom predpísané náležitosti a doplnenia odporu žalovanej považoval za oneskorene podané. Žiadala, aby okresný súd odpor odmietol, avšak z opatrnosti navrhla pokračovanie konania na miestne príslušnom súde podľa Civilného sporového poriadku.

5. Okresný súd napadnutým upovedomením o postúpení veci vydaným vyšším súdnym úradníkom upovedomil sťažovateľku o postúpení veci Mestskému súdu Košice podľa § 10 ods. 3, resp. § 14 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákona č. 307/2016 Z. z.“ alebo aj „zákon o upomínacom konaní“), ktorý vec prejedná ako príslušný súd, keďže bol súdu v zákonnej lehote doručený návrh na pokračovanie konania na príslušnom súde.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka považuje výzvu a upovedomenie okresného súdu vrátane jeho postupu v upomínacom konaní za arbitrárne a také závažné, že eliminujú osobitosti upomínacieho konania, keďže toto konanie reálne neprebehlo. Je presvedčená o tom, že odpor žalovanej mal okresný súd odmietnuť ako vecne neodôvodnený, pričom poukázala na svoju argumentáciu predstretú vo vyjadrení k odporu. V rámci nej (okrem iného) uviedla, že žalovaná postavila svoju procesnú obranu v zásade na zániku žalovanej pohľadávky z dôvodu jej započítania s vlastnou pohľadávkou titulom náhrady nákladov vynaložených žalovanou na odstránenie ňou deklarovaných nedostatkov diela. Žalovaná fakticky uznala existenciu a dôvodnosť pohľadávky sťažovateľky. Potom je medzi stranami sporu nesporný vznik pohľadávky a sporná je iba jej existencia po „započítacom úkone“ žalovanej.

7. Ak okresný súd akceptoval odpor žalovanej, prakticky znemožnil sťažovateľke využiť výhody, ktoré by mali vyplývať akémukoľvek žalobcovi v upomínacom konaní oproti „bežnému“ súdnemu konaniu, pričom je vylúčené, aby tento nedostatok mohol byť odstránený v nadväzujúcom súdnom konaní na miestne príslušnom súde. Okresný súd postupoval nesprávne, ak akceptoval doplnenie odporu žalovanej, ktoré odoslala v čase, keď už uplynula lehota na podanie odporu. Okresný súd napriek tomu nezrušil svoju výzvu, resp. neodmietol podaný odpor ani dodatočne, ale vydal upovedomenie o postúpení veci, čím ukončil upomínacie konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva sťažovateľky na súdnu ochranu výzvou a upovedomením okresného súdu o postúpení veci bez toho, aby reflektoval sťažovateľkou namietané vady odporu, ktorý podala žalovaná proti platobnému rozkazu.

9. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že základným cieľom upomínacieho konania bolo vytvorenie zrýchleného elektronického a formulárového konania pre rozhodovanie o peňažných nárokoch. Upomínacie konanie je (len) alternatívnym spôsobom riešenia sporov vzniknutých v súkromnoprávných vzťahoch, z ktorých vyplýva oprávnenému subjektu nárok na zaplatenie peňažnej sumy. Ak taký spor nebol právoplatne skončený v upomínacom konaní, môže sa za podmienok ustanovených zákonom „preklopiť“ do sporového konania podľa Civilného sporového poriadku. Zákon o upomínacom konaní vyslovene ráta s tým, že ak upomínací súd neodmietne podaný odpor (§ 12), vyzve žalobcu, aby navrhol pokračovať v konaní a postúpi vec príslušnému súdu (§ 14).

10. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou namieta postup okresného súdu v podobe výzvy a vydaného upovedomenia o postúpení veci, ktorý má za následok, že jej spor so žalovanou bude pokračovať na inom súde. Tento postup okresného súdu má v podstate za následok zrušenie – kasáciu už vydaného platobného rozkazu, keďže tento nevyvoláva zákonom predpokladané následky. Prístup ústavného súdu ku kasačným rozhodnutiam vyplýva z východiska, podľa ktorého aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu môže byť principiálne spôsobilé porušiť základné právo účastníka konania. Aj vydanie procesného rozhodnutia všeobecným súdom je potrebné považovať za súčasť poskytovania súdnej ochrany. Ide najmä o prípady, ak všeobecný súd vyrieši nejakú otázku s konečnou platnosťou, ktorá je spôsobilá zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok (II. ÚS 344/2019). Tento prístup možno oproti iným súdnym rozhodnutiam vzťahovať ešte prísnejšie aj na platobný rozkaz ako súdne rozhodnutie, ktoré je výsledkom postupu súdu bez akejkoľvek predchádzajúcej realizácie procesných práv žalovaného.

11. Z obsahu sťažnostnej argumentácie vyplýva, že sťažovateľka sa dovoľáva toho, aby jej na úkor žalovanej bola poskytnutá súdna ochrana bez štandardného prerokovania veci, odvolávajúc sa na podozrenia týkajúce sa nedostatkov podania odporu, ako aj včasnosti jeho podania. V tomto prípade postup okresného súdu premietnutý v napadnutom upovedomení (odkazujúc na § 10 ods. 3, resp. na § 14 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z. z.) znamená zrušenie platobného rozkazu a neexistenciu dôvodu na vydanie uznesenia podľa § 12 ods. 1 písm. b), resp. c) zákona č. 307/2016 Z. z. Ústavnou sťažnosťou namietané upovedomenie ovplyvňuje spor tak, že nebude skončený platobným rozkazom, ale bude pokračovať tak, že nárok sťažovateľky bude konfrontovaný s prostriedkami procesnej obrany žalovanej. Nepochybne pôjde o zásadné ovplyvnenie ďalšieho priebehu konania, no nie v tom zmysle, že sťažovateľka bude v konaní nevyhnutne vo veci samej neúspešná tak, že jej žalobou uplatnený nárok nebude môcť byť priznaný. Takéto ovplyvnenie priebehu konania ide na úkor spôsobu, akým má sťažovateľke byť poskytnutá súdna ochrana, no nie na úkor výsledku poskytnutia súdnej ochrany.

12. Podľa podústavného práva pred právoplatným skončením sporu dochádza k množstvu súdnych úkonov a rozhodnutí, ktoré procesné predpisy rozlišujú z hľadiska toho, ktorí členovia súdneho oddelenia ich môžu vykonať, formy, v ktorej sa vykonávajú, a aj z hľadiska toho, či sú proti nim prípustné opravné prostriedky. Niektoré rozhodnutia môže urobiť len senát, predseda senátu alebo samosudca, no iné sa zverujú vyššiemu súdnemu úradníkovi, dokonca súdnemu tajomníkovi. Niektoré postupy súdov sú formalizované do podoby súdnych rozhodnutí, či už rozsudkov, alebo uznesení, no väčšina súdnych postupov sa vykonáva v menej formalizovaných úkonoch rôznych poučení, upovedomení, výziev či zápisníc. Proti niektorým rozhodnutiam je prípustná sťažnosť alebo odvolanie, no proti mnohým rozhodnutiam a postupom nie sú prípustné žiadne opravné

prostriedky. Toto rozlišovanie vyplýva zo závažnosti následku na celkový priebeh konania, no predovšetkým na jeho výsledok, v ktorom sa v konečnom dôsledku prejavuje základné právo na súdnu ochranu. Tak je to aj v zákone o upomínacom konaní, keď odmietnutie odporu možno urobiť len uznesením, proti ktorému je prípustná sťažnosť, no pripustenie následkov odporu sa vybaví upovedomením, proti ktorému žiaden opravný prostriedok prípustný nie je. Je tomu tak preto, že pripustením odporu sa spor len začína a jediným následkom je to, že proti sebe stojace záujmy strán sa budú ďalej realizovať v ich práve na súdnu ochranu v jeho ďalších podobách, ktoré zodpovedajú ústavnoprávnym požiadavkám nepochybne viac ako definitívne vyriešenie sporu platobným rozkazom (III. ÚS 68/2022).

13. Postup vyššieho súdneho úradníka, ktorý sa prejavil vo výzve a v upovedomení, z ktorej vyplýva právna úvaha o výklade podústavného práva so záverom, že odpor žalovanej bol podaný oprávnenou osobou, včas, elektronickými prostriedkami a je vecne odôvodnený, je bez priameho súvisu so základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Toto právo nemožno redukovať na otázky parciálnych procesných rozhodnutí, keďže smeruje k výsledku všeobecnými súdmi poskytovanej súdnej ochrany, ktorá nevyhnutne nemôže spočívať v redukovanom výsledku, ktorý zabezpečuje procesný odklon, ktorým je v tomto prípade v prospech sťažovateľky vydaný platobný rozkaz. Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu nespočíva v práve na skončenie sporu platobným rozkazom, ale v tom, že výsledok konania bude založený na dodržaní princípu rovnosti zbraní; inými slovami, v dôsledku akceptovania podaného odporu a postúpenia veci síce sťažovateľke nebola poskytnutá procesná ochrana v rámci osobitného upomínacieho konania, ale jej právo na súdnu ochranu sa naďalej riadne realizuje v sporovom konaní pokračujúcom na Mestskom súde Košice.

14. Ústavná sťažnosť je v rozsahu namietanej výzvy a upovedomenia okresného súdu zjavne neopodstatnená a ako taká bola odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

15. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základných práv označených v petite ústavnej sťažnosti, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu